

aztán a kezdet legyen
a megsokszorozott fényben.

Olyan vagy, mint aki kinövi a gyászt,
és épp nyúlna valami cél felé, de akkor
rájön: minden helyrehozhatatlan, és
már csak az önfeláldozás segíthet.
Körülvesz a gyomok növényi dühe.

Örülni olyan, mint felismerni a tengert
a kád vizében. Dédelgetni egy kis
örömet, amiről tudod: nem nő fel soha,
mégis örülni. Örülni annak, hogy egy-
valamire megtanítottak. Hogy óvatosan
azzal a tengerrel. Nincs az a tiszta
víz, amibe ne lehetne belefulladásni.

Ecsédi Orsolya

hibátlan

mint repedések a hibátlan poháron
a zuhanás előtt egy fél pillanattal
így vagyunk mi is még önmagunk feleim
negyedeim nyolcadaim és a többi
egészek a törtben míg fehér karjaink
mint az orvosok némán összehajolnak
a gépen baljós képlet ábrázolódik
iksz egyenlő valamivel de nincsen ok
aggodalomra várjunk míg többet tudunk
pár adattal és a te lelkeddel és a
te lelkesen száradó nedves szemekben
némán összehajoló törött bizalom
töretlen a nyugalmi energiában
mindig a hallgatás a hibátlan válasz
az ígéret hogy felszabadul időben
feleződő nyolcadaim negyedeim
feleim önmagunk pár adat vagyunk és
pár repedés ami hibátlanra kívül
a föld ma is megfordul önmaga körül

törmelék

a szerelmem sűrke ruhában jár
mindennap csak szürkében és néha
felsöprik őt a többivel együtt
por törmelék azbesztszál közt határ
terület az én szerelmem néma
belenyugvással egy közöttük fűt-
fát ígérek hogy közöttünk legyen
egy felkavarja mindig a téma
orra lekonyul a szomorúságtól
szeme dróthálón fennakadt madár
szája kicsavarodott fonéma
az én dolgom hogy boldoggá tegyem
ne keressek semmi színt semmi vért
bogarásszam ki porból meg sárból
mondjam milyen jól áll neki és ma
csak kettőnk között legyen egy ha már
minden sűrke szemétdomb megkísért
és ha azt feleli hogy majd máskor
ne nyúljak azonnal a partvisért

felismerés

tegnap éjjel álmomban te voltam
lassan jöttem rá csak azután hogy
elmentem pisilni és megláttam
a farkam nyilván élve vagy holtan
megismerném az se kell hogy álmodj
ébren is menne halálra váltan
álltam mégis megfogni se mertem
fogalmam sem volt a ruhám hol van
kuporogtam pucéran a kádban
és mert te voltam rám emlékeztem
arra hogy még mindig nem értem min
dühödtem be annyira hogy aznap
a ruháim bőröndbe pakoltam
hogy neveztem szemétnek rohadtnak
magamat jöttek a képek sorban
mennyi szó mennyi bugyi mennyi kín
fura volt hogy még mindig így hatnak
arra keltem folynak a könnyeim
annyira hiányzom önmagamnak